Recensie: Skunk ***1/2

Kinepolis Antwerpen
maandag 18 maart 2024

foto © September Film

Recensie:
Rauw en rusteloos. Zo komt Skunk dat Koen Mortier regisseerde over. Mortier liet zich inspireren door het gelijknamige boek van Geert Taghon. Het is vooral de cinematografie van Nicolas Karakatsanis die de film absoluut versterkt. Nicolas kiest namelijk voor een tamelijk grove korrel en lijkt niet zelden met de hand de camera vast te houden, waardoor hij dat rusteloze van het hoofdpersonage Liam (Thibaud Dooms) onderstreept in snelle cameravoering en plotse bewegingen.

In Skunk zien we hoe een tienerjongen zwaar verwaarloosd werd en uiteindelijk geplaatst wordt in een gesloten jeugdinstelling. Jaren moest ie in een kelder slapen, was ie het slachtoffer van huiselijk geweld en zag ie al op heel jonge leeftijd hoe zijn moeder (Sarah Vandeursen) seksueel misbruikt werd tijdens orgieën die plaatsvonden in het ouderlijk huis terwijl zijn vader (Colin Van Eeckhout) zwaar onder invloed was. Op zo'n momenten zag ie naar een film, altijd dezelfde, een horrorprent waarin mensen gescalpeerd werden.
Het duurt bijzonder lang echter eer Liam gered wordt uit zijn hachelijke situatie. Dat komt omdat ie zelf zijn ouders niet durft aan te geven omdat ie in een machtsspel terecht is gekomen. En wanneer ie dan uiteindelijk opgenomen is, zullen zijn ouders zich uiteraard laten gelden, en er niet om terugdeinzen om geweld boven te halen om hun zoon terug te halen. Dat er nochtans voldoende tekenen waren dat er wat aan de hand was, bleek onder andere al op school toen ie in zijn broek kakte. Maar ook fysiek was er aan hem al te zien dat ie ondervoed was.
In alles zie je in Skunk dat Geert Taghon het onderwerp rond jeugdzorg maar al te goed kent. Zijn jarenlange ervaring in de forensische jeugdpsychiatrie, daar kan je niet onderuit. Alle scènes komen dan ook bijzonder realistisch over, enerzijds door de sterke acteerprestaties maar anderzijds ook dankzij Karakatsanis' werk. Hoewel een instelling een veilige haven zou moeten aanbieden aan jongeren blijkt dat niet (altijd) het geval.
Liam zal ook daar namelijk misbruikt worden door Momo (Soufian Farih) die er duidelijk helemaal bovenaan de pikorde staat. In de zetel gaan zitten, zit er niet in voor Liam want die plaats eist Momo op. De film toont dan ook constant het spanningsveld dat ontstaat tussen Liam en Momo vanaf het begin dat ie er geplaatst wordt, en leidt tot een gewelddadige confrontatie tussen de twee die zelfs de begeleiders van ver zien aankomen.
Daarnaast zie je wel enkele lichtpuntjes. Zo gaat ie na een tijdje terug naar school en blijken zijn cijfers best wel goed. Gaandeweg wordt ie wat opener en vertelt ie wat ie allemaal als kind meemaakte tegen zijn begeleidster Pauline (Natali Broods) waar hij echter verliefd op wordt. Zijn liefdesbrief aan haar wordt niet

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

beantwoord waardoor hij er opnieuw mee geconfronteerd wordt geen liefde te hebben gevoeld in zijn leven waardoor hij een zware terugval kent. Zijn verleden zal hem zo dus blijven achtervolgen. De jongen blijkt getekend voor het leven. Skunk is op dat vlak bikkelhard en lijkt aan te geven dat er voor sommige jongeren geen hoop is hoewel ze toch stapjes in de goede richting zetten.
Het minste wat je dus kan zeggen is dat Skunk stevig binnenkomt. Al keken we wel rond de tweeëntachtigste minuut even op onze klok wat aantoont dat de spanningsboog niet altijd voldoende strak staat.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.